

CAMPIONATUL MONDIAL DE HOCHEI — GRUPA B

In pauze, numeroşi spectatori, pasionaţi ai hocheiului, cercetează standul cu amintiri „C.M. 1970—Bucureşti"

CRISTALE DIN PALATUL DE GHEAŢĂ

CREIERUL ELECTRONIC

Descriind ieri activitatea ce se desfăşoară în afara oglinzii de gheaţă, am omis un lucru important. Mea culpa. Repar astăzi greşeala, împărtăşind cititorilor noştri impresiile dintr-o vizită la centrul de calcul, găzduit de o încăpere anexă a sălii. Am fost întîmpinaţi de directorul centrului, ing. George Mihale, şi de secretarul tehnic, ing. Petre Nicolae. Alături de aceşti experimentaţi tehnicieni mai lucrează un colectiv de 8 specialişti. Ce se petrece de fapt aici? Prin intermediul unui teleprinter, centrul primeşte aproximativ 4 000 de date de la masa arbitrilor. Sînt date primare — goluri, penalizări, schimbări de jucători etc. — care sînt prelucrate şi înregistrate pe fişele jucătorilor. Fiecare dintre participanţii la campionatul mondial posedă aici trei fişe: prima — cu date personale, a doua — cu golurile înscrise, a treia — cu penalizări. Cu ajutorul datelor prelucrate, se alcătuiesc buletinele informative, ce sînt multiplicate de o maşină specială purtînd marca Rank Xerox. Centrului de presă, arbitrilor, echipelor, directoratului le sînt oferite, la cîteva minute după fiecare eveniment, informaţii ample, clasamente ale golgeterilor, ale penalizaţilor, ale „Cupei fair-play" ş.a. 1 500 de buletine sînt distribuite zilnic cu o iuţeală care a stîrnit, aici la patinoar, admiraţia tuturor. Rece, fără să participe afectiv la disputa de pe gheaţă, creierul electronic înregistrează conştiincios totul. Doar cei ce-l deservesc sînt puţin supăraţi. Ing. George Mihale ne spunea: **„Toată această complicată instalaţie nu-mi dă nici o clipă de răgaz, mi-e tare necaz". „Fur" din cînd în cînd cîte o fază, tresalt de fiecare dată cînd tribunele ovaţionează. Sînt un înfocat amator de hochei şi după terminarea campionatului va trebui să-mi satisfac curiozitatea privind... jurnalele cinematografice".**

In cursul zilei de ieri, preşedintele Federaţiei române de hochei a primit pe membrii comitetului director al grupei B a campionatului mondial de hochei pe gheaţă.

AH, DACĂ AM VEDEA AICI ŞI GRUPA A !...

Aseară, tribunele patinoarului deveniseră neîncăpătoare. În sport, supărarea trece repede. După meciul cu Norvegia mulţi şi-au promis că nu vor mai călca la patinoar. Au uitat, însă, şi — cu speranţa într-o victorie la iugoslavi — au asaltat palatul de gheaţă. Entuziaşti, făcînd să vibreze sala de aplauze şi încurajări, susţinîndu-i frenetic pe tricolori, ei au creat acea atmosferă de mare competiţie jocurilor de ieri.

Pretenţiile lor cresc — fireşte — cu fiecare nouă întrecere. Poate de aceea unul dintre ei spunea, oftînd: **„Ah, acum dacă am vedea şi o ediţie a grupei A, aici la Bucureşti, ar fi pe cinste !"**

Hristache NAUM

ZOLTAN CZAKA

comentează pentru **sportul**

„ÎNGERII PĂZITORI"

Nu există, sînt sigur, nici un alt joc sportiv în care aportul portarului, al „îngerului păzitor" cum i se mai spune, să fie atît de mare şi de hotărîtor ca în hocheiul pe gheaţă. În lunga mea activitate de jucător am văzut, nu o dată, meciuri cîştigate exclusiv de portar, după cum tot aşa, am trăit de multe ori amărăciunea înfrîngerii în partide în care noi, cei de „cîmp", ne-am comportat foarte bine, dar ultimul apărător al echipei a avut o zi slabă şi a primit unul sau mai multe goluri parabile; dînd peste cap toate eforturile noastre, întregul mecanism al echipei. N-am să dau exemple acum, nici nu-şi au rostul. Ceea ce vreau să arăt, în mod special, este jocul excepţional pe care l-au făcut doi dintre portarii cuplajului de miercuri, vest-germanul **Anton Kehle** şi japonezul **Katsuji Morishima.**

Fără nici un fel de discuţie, dacă scorul general cu care s-a încheiat partida R.F. a Germaniei — Japonia a fost de numai 2—1, acesta s-a datorat, în primul rînd, felului în care şi-au apărat poarta fiecare dintre ei.

Kehle s-a arătat a fi, înainte de toate, un jucător calm, de un calm imperturbabil, poate mai ceva decît cel al englezilor. De aceea, a şi fost foarte sigur de el, dînd prin aceasta siguranţă întregii echipe. La cele 3—4 contraatacuri ale japonezilor, cînd aşteptam doar ca arbitrul de poartă să aprindă becul roşu (atît de critice erau situaţiile pentru Kehle), el nu s-a lăsat nici un moment păcălit de fentele înaintaşului advers, a rămas tot timpul în picioare, şi a respins pucul. Poate că, pentru un alt portar, aceste situaţii s-ar fi încheiat cu goluri.

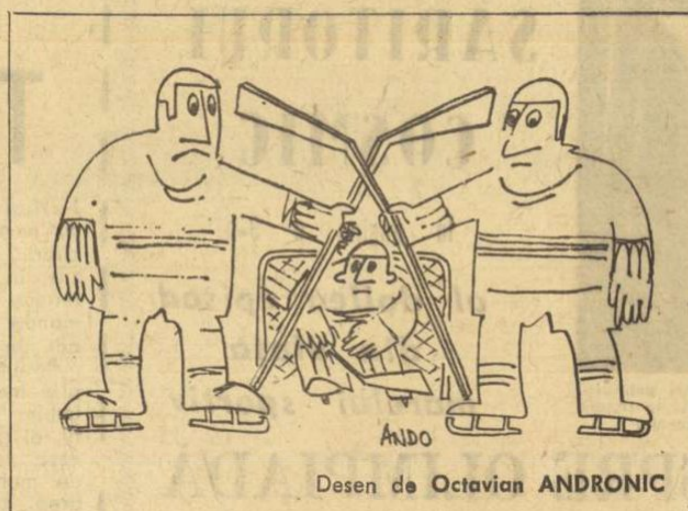
În afară de aceasta, Kehle s-a culcat pe gheaţă numai în cazuri absolut extreme pentru securitatea porţii sale. Atunci l-am văzut respingînd pucul cu apărătorile, pentru ca — exact în secunda următoare, ca un resort — să se ridice în picioare şi cu crosa să îndepărteze pericolul.

Adversarul său direct, dacă pot spune astfel, portarul japonez Morishima a arătat alte calităţi, care miercuri, nu l-au situat cu nimic mai prejos; el preferînd, însă, jocul cu crosa, pe care o mînuieşte ca un veritabil fundaş. De aceea, nici n-a putut fi driblat, intervenind de foarte multe ori decisiv în îndepărtarea pucului din faţa porţii sale.

Japonezul mi s-a părut, totuşi, ceva mai nervos decît Kehle, deşi — în general — el s-a arătat destul de stăpîn pe nervii săi. De altfel, cred că această „tensiune" s-a transmis, într-o oarecare măsură, şi celor dinaintea sa.

Pentru a putea face faţă unui meci, pentru a se putea comporta cu adevărat la înălţime, un portar trebuie să se pregătească cu totul altfel şi în alte condiţiuni decît ceilalţi membri ai echipei sale, portarii fiind, din acest punct de vedere, ceva mai mult decît restul jucătorilor.

De aceea, le şi spune... îngeri păzitori.

Desen de Octavian ANDRONIC

VIZOR la mantinelă

Pămîntul helvet e brăzdat şi muiat de ape, rîuri şi lacuri care-i sporesc bogăţia, aşa cum munţii îi creează frumuseţea. Am întîlnit în Elveţia atîtea ape, mai repezi sau mai leneşe în implacabila lor curgere, dar rar ne-a fost dat să suportăm un torent verbal ca cel al şefului de delegaţie, Marcel Lenoir, atît de plin de complimente la adresa gazdelor, încît la retranscrierea lor simţim un fel de jenă, explicabilă în circumstanţele date. Orice încercare de a stăvili cascada de cuvinte de laudă (pe care numai abundenţa adjectivelor franceze o putea favoriza), a fost inutilă. Membrul elveţian al directoratului grupei B din Bucureşti şi-a sistematizat cursul (oral): *„Organizatorilor români toate felicitările ! Particip pentru a 6-a oară la un campionat mondial de hochei pe gheaţă, deci sînt abilitat să fac asemenea aprecieri în deplină cunoştinţă de cauză. Cu totul satisfăcuţi de ospitalitatea cu care am fost întîmpinaţi, voi menţiona ca un factor determinant, absolut în spirit olimpic, împrejurarea că echipele sînt toate găzduite la acelaşi hotel (Ambasador). Inutil să adaug că hrana şi camerele sînt excelente. Nu mai puţin importantă mi se pare organizarea impecabilă a transporturilor. Dar surpriza cea mai mare ne-a fost prilejuită de cadrul organizatoric de la patinoar. Vestiarele ce ni s-au rezervat sînt ideale, spaţioase, largi, bine amenajate cu bănci de masaj, în care nu te simţi înghesuit ca într-o cutie de sardele, ci ai loc să respiri şi să te refaci. Organizarea tehnică excelentă nu a neglijat nici publicul, căruia i s-au rezervat o ambianţă plăcută, un decor încîntător, dar mai ales locuri comode. În fine, să nu uităm gentileţea şi amabilitatea conducătorilor hocheiului românesc. Toate acestea ne-au făcut să nu mai avem sentimentul — întîlnit destul de des — că sîntem doar nişte numere..."*

Originar din staţiunea de sporturi de iarnă Chateau d'Oex, Marcel Lenoir reprezintă hocheiul romand în liga elveţiană de specialitate. Îl rugăm deci să ne vorbească, puţin măcar — după potopul de omagii la adresa gazdelor — despre hocheiul pe gheaţă din ţara cantoanelor.

— *Hocheiul elveţian a ajuns într-o situaţie paradoxală. Existenţa în ţară a 100 de patinoare artificiale, din care cinci acoperite, ar putea lăsa impresia că sînt întrunite condiţiile pentru un hochei de clasă. Din păcate realitatea este alta. Construirea fiecărui nou patinoar în vreo staţiune (care încearcă, pentru a se lansa, să achiziţioneze cîte un jucător bun pentru clubul local) duce inevitabil la dispersarea forţelor pe scară naţională. Apoi, să nu uităm că patinoarele sînt create în staţiuni în primul rînd pentru uzul turiştilor, pentru patinatorii plezirişti. Aşa se face că noi am promovat abia anul acesta din grupa C în grupa B, avînd surpriza de a constata, aci la Bucureşti, că diferenţa dintre aceste categorii este mult mai mare decît o singură clasă. Avem impresia că venim tocmai din grupele D sau E ! Echipa noastră nu are deci pretenţii prea mari, deşi se bucură de asistenţa unui foarte bun antrenor, canadianul Gaston Pelletier. Acesta a condus de trei ori la victorie, în campionatul naţional, clubul Chaux de Fonds, ai cărui jucători — conform tradiţiei noastre — formează de altfel osatura echipei naţionale.*

— Ce credeţi despre perspectivele hocheiului pe gheaţă în lume?

— *Oricine ar încerca un răspuns pripit, ar fi tentat să pună în cauză hocheiul profesionist. Personal, am multă încredere în rezolvarea statutului sportivului amator în accepţia — dacă nu mă înşel, românească — potrivit căreia comandamentele sociale şi nu imobilismul olimpic trebuie să guverneze problemele sportive. Numai aşa putem spera că tineretul se va întoarce la disciplina dură, dar atît de frumoasă, a hocheiului pe gheaţă.*

Victor BANCIULESCU

Croşa nr. 1

Alexandru Calamar — **jucătorul cu numărul 11 al naţionalei române; suplu ca o reptilă, fin tehnician, el este în mod practic creierul liniei de şoc, pe care o alcătuieşte de ani de zile împreună cu fraţii Szabo. Mulţi dintre specialiştii din ţara noastră îl consideră ca pe omul de gol al formaţiei. Mereu pe fază, cu un deosebit simţ al porţii, Calamar a fost anul trecut golgeterul campionatului naţional, avînd la activ şi peste 80 de goluri înscrise sub culorile echipei reprezentative.**

A început să practice hocheiul în 1956, la vîrsta de 15 ani, în formaţia Progresul Miercurea Ciuc. A trecut apoi la Avîntul din aceeaşi localitate, iar din 1960 activează în cadrul echipei Steaua, multipla campioană republicană.

Debutul internaţional şi l-a făcut în 1959, cu prilejul criteriului european de la Plsen, iar din 1960 nu lipseşte din selecţionata ţării. Este căsătorit, are o fetiţă; se pregăteşte pentru examenul de stat la I.E.F.S. A doua pasiune sportivă — fotbalul.

Pe micul ecran

Incepînd de la orele 18,30 şi 21,00, se va transmite — în direct — repriza a treia a meciurilor S.U.A. — Iugoslavia şi, respectiv, România — Japonia.

Simpozion internaţional pe tema:

Probleme medicale în jocul de hochei

Organizat recent de Centrul de medicină sportivă, în colaborare cu federaţia de resort, simpozionul internaţional **„Probleme medicale în jocul de hochei"** s-a bucurat de succes, atît prin participare, cît şi prin discuţiile purtate, care au scos încă o dată în relief necesitatea legăturii dintre medici şi antrenori, confirmînd eficienţa acestei colaborări.

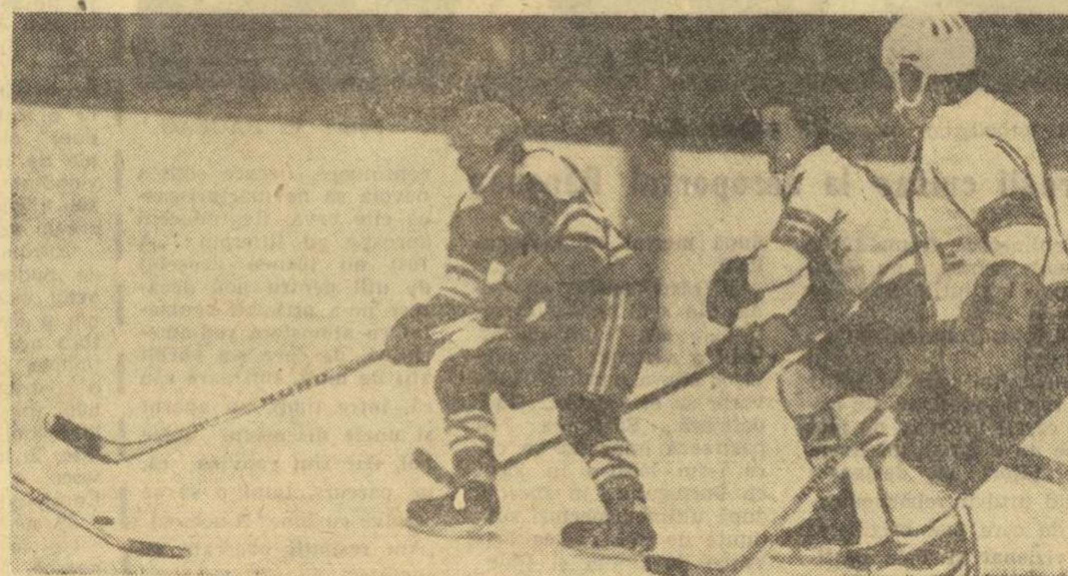
O victorie comodă

NORVEGIA—ELVEŢIA 4-2 (2-1, 1-1, 1-0)

Duminică seară, pe aeroportul Băneasa, atunci cînd conducătorul echipei Norvegiei ne declarase că băieţii săi au descins la Bucureşti fără pretenţii se pare că a făcut-o cu multă diplomaţie, ori dintr-o exagerată modestie. Cert este că ieri, la a doua evoluţie în cadrul grupei B, hocheiştii norvegieni au prestat acelaşi joc mulţumitor ca şi în partida anterioară, cu România, obţinînd o victorie cu mult mai comodă decît o arată scorul.

Căci, deşi i-au învins pe elveţieni la o diferenţă de numai două goluri, în realitate superioritatea lor a fost atît de evidentă, că ea s-ar fi putut concretiza cu totul altfel. Nu-i mai puţin adevărat însă că nici replica adversarilor n-a fost pe măsura aşteptărilor, elveţienii nereuşind ieri, decît cu rare excepţii, să presteze un joc cu care să depăşească calificativul de mediocru. După ce au deschis scorul în min. 2 prin Dubois, elveţienii au fost egalaţi după 6 minute (Bjolbakk), fiind apoi întrecuţi la aproape toate capitolele, mai puţin cel al... eleganţei. Ieri, ca de altfel, şi în alte ocazii cînd i-am mai văzut la lucru, helveţii au arătat că joacă un hochei de salon. Elegant, nimic de zis, dar ineficace în faţa unei echipe ca cea a Norvegiei, cu picioarele pe... gheaţă, hotărîtă să nu cedeze nimic.

Pînă la încheierea primei treimi de joc norvegienii au mai înscris o dată prin fundaşul Sandberg (min. 18). După pauză, pe cînd se aflau în inferioritate numerică, cu doar 2 secunde înainte să se fi terminat pedeapsa lui Smefjell, nordicii s-au văzut egalaţi (Huguenin — min. 30), dar imediat au înscris din nou, prin Jansen (min. 38). În ultima repriză, la 13 secunde de la reluare, Mikkelsen pecetluieşte scorul final. Arbitri: Nakano (Japonia) şi Turceanu (România). Şuturi pe poarta norvegienilor 47 faţă de cele 25 ale elveţienilor. Penalizări: învingătorii 8 minute, învinşii 2 min.

Elveţienii în atac. Fază din meciul Norvegia—Elveţia

România — Iugoslavia

(Urmare din pag. 1)

remarca un confrate elveţian, aduce cu filmele lui Alfred Hitchcock. Chiar în min. 41, Hiti marchează: 1—2. Dar Calamar restabileşte egalitatea în min. 43: 2—2. Trec doar cîteva secunde şi Smolj înscrie nestingherit de la distanţă: 2—3. În acest moment portarul Dumitraş este schimbat cu Crişan. După alte două minute, la o învălmăşeală, Gheorghiu egalează: 3—3. De acum acţiunile se desfăşoară mai pregnant sub semnul oboselii, al lipsei de concentrare şi al nervozităţii. În min. 50, o acţiune foarte bine lucrată îl aduce pe Pană în posesia pucului şi tabela de marcaj indică 4—3, în timp ce tribunele îşi manifestă din plin satisfacţia. Pînă la sfîrşit, toate eforturile ambelor echipe de a modifica scorul rămîn infructuoase. Astfel, România obţine o muncită şi preţioasă victorie în faţa unei formaţii deosebit de dîrze.

Au arbitrat: Gagnon (S.U.A.) şi Wold (Norvegia). Raport de şuturi pe poartă: România 36, Iugoslavia 24. Penalizări: Iugoslavia 4 minute, România 0 minute, fiind singura reprezentativă care în două jocuri nu a avut nici un hocheist pe banca eliminaţilor.

PANORAMIC SPORTIV INTERN

ÎN UMBRA HOCHEIULUI

Estompat de marea încrucişare a croselor, stăpînit de evenimentul hocheistic care îşi consumă incertitudinile sub cupola concavă a patinoarului acoperit, celălalt program sportiv al sfîrşitului de săptămînă este ameninţat să treacă neobservat, de vreme ce 6 000 de bucureşteni s-au încumetat să înfrunte lipsa de punctualitate a tramvaielor 23 şi 24 care îi transportă la Palatul de gheaţă.

Dar, în ciuda evenimentului pe care îl găzduieşte Capitala, „week-end"-ul este atractiv şi chiar plin de semnificaţii.

★

Duminică începe campionatul naţional de lupte pe echipe într-o formulă serios îmbogăţită ca substanţă. Însuşi faptul că au putut fi selecţionate 16 formaţii (de „clasice" şi „libere") reprezintă un lucru de notat, care atestă caracterul REAL al acestei discipline, de vreme ce în hochei, spre pildă, există şase echipe PE HÎRTIE, dar maximum trei în adevăratul sens al cuvîntului...

Prima dintre virtuţile întrecerii care ia startul este aceea de a-i ţine în alertă pe maeştrii îmbrăţişărilor fără dragoste, chemaţi să răspundă în acest an la nişte apeluri foarte exigente: Campionatele mondiale şi europene, Jocurile balcanice, mari meciuri internaţionale. SUCCES !

★

Vor face prima reverenţă în faţa publicului şi alţi practicieni ai atleticii grele: boxerii juniori. Începe faza bucureşteană a acestei competiţii menite să împrospăteze galeria „mănuşilor" cu vocaţie. Sînt programate 8 etape, duminica, au fost înscrişi 170 de concurenţi, în program figurează 132 de meciuri. Începînd cu etapa a II-a se intenţionează pigmentarea fiecărei gale cu cîteva capete de afiş, întîlniri între boxeri consacraţi. Deschiderea campionatului de juniori ne reaminteşte, involuntar, că România deţine 4 centuri europene la seniori şi primul loc într-un clasament pe echipe, fie şi neoficial.

★

Sporturile albe se înfruptă flămînde din rămăşiţele iernii. Bobul programează un concurs pentru piloţii începători. Este foarte important. Cîndva, apărea un începător cu numele PANŢURU !

O sută de schiori juniori se bronzează sub soarele Poienii Braşov; la Borşa, săritorii de pe trambulină încearcă să menţină aprinsă flacăra gata să se stingă a unui sport necăjit; „Cupa Politehnica" la schi beneficiază de participarea unor concurenţi studenţi din şase ţări.

★

In rest: începe returul diviziei A la volei (băieţi); continuă întrecerea fetelor; ia startul divizia B, la baschet; se aude respiraţia trepidantă a fotbalului...

Programul complet al competiţiilor, la rubrica „Unde mergem". Principalul, însă, ar fi SĂ SE MEARGĂ la sport. În ultimul timp aceasta se întîmplă din ce în ce mai rar...

Valeriu CHIOSE

PESTE BLOCAJ REZERVELE

Ca şi în alte sporturi, şi în volei se tinde spre situaţia în care „rezerva" nu mai trebuie să însemne un jucător de mîna a doua sau, în orice caz, să se prezinte la un nivel inferior titularilor.

Este de dorit ca lotul unei echipe să includă jucători de valoare apropiată (şi desigur cît mai înaltă): atunci cînd acest obiectiv este atins, numai regulamentul, permiţînd prezenţa pe teren doar a şase jucători, creează distincţia — formală — între rezerve şi titulari. Este o situaţie care are, de altfel, mai multe avantaje. În primul rînd, potenţialul echipei nu este grav afectat de indisponibilităţile dinainte cunoscute sau produse, prin accidentarea sau simpla pierdere a suflului, în cursul partidei; în al doilea rînd, introducerea unei rezerve poate fi privită ca un procedeu tactic al antrenorului — anumiţi jucători de valoare certă sînt adesea ţinuţi pe tuşă în mod deliberat pentru a fi folosiţi în teren în momentele cheie ale meciului.

De fapt, chiar atunci cînd voleibalistul introdus nu are acest rol de „armă tactică" a antrenorului, apariţia în teren a unui sportiv odihnit este, în mod normal, de natură să schimbe situaţia în joc. Noul venit mai beneficiază şi de faptul că a avut posibilitatea să observe din afară şi, deci, mai lucid — eventual cu concursul antrenorului — evoluţia jocului, şi drept urmare îşi poate da seama ce anume este necesar să se adauge sau să se modifice în jocul echipei sale. Introducerea unei rezerve nu trebuie, aşadar, să însemne pur şi simplu umplerea unui gol, ci trebuie să aibă un efect tonifiant pentru echipă, acţiunea în sine echivalînd cu aruncarea în joc a încă unui atu (şi de aici necesitatea de a avea cît mai multe „atu"-uri, cît mai multe rezerve de valoare ridicată).

Aceste reflecţii, nu descoperiri originale, dar adevăruri indubitabile a căror rememorare ni se pare utilă, ne-au fost ocazionate de numeroasele partide susţinute de echipele noastre de club şi reprezentative, partide în care rezultatul ar fi putut fi în bună măsură determinat de jocul rezervelor. Au fost destul de frecvente cazurile cînd introducerea rezervelor nu avea decît rolul de a odihni un titular şi de a completa cifra regulamentară de jucători în teren — lucru, desigur, insuficient pentru a contribui la victorie.

Se impune, aşadar, formarea unor loturi cît mai numeroase, cu componenţi nediferenţiaţi valoric, capabili în orice moment să fie „titulari". Voleiul modern o pretinde.

Marcel RUSESCU